

Am văzut un film deosebit - "**Podurile din Madison County**"

Un film american, cu Meryl Streep și Clint Eastwood, care este și producătorul și regizorul filmului.

Un film despre care prezentarea din TV Mania spune printre altele :

"Povestea unei iubiri extraordinare între doi oameni cât se poate de obișnuiți"

" o superbă poveste de dragoste, petrecută cândva, în anii '60..."

Un fotograf (Clint Eastwood) sosește în orașelul din Iowa pentru a fotografia câteva poduri acoperite din zonă Aici trăiește și Francesca Johnson (Meryl Streep), nevasta ușor dezamăgită a unui fermier.

Cei doi se întâlnesc și fiecare descoperă în celălalt sufletul-pereche.

Iubirea lor imposibilă are doar patru zile la dispoziție, până când soțul și copiii se vor întoarce de la târg...Peste ani, secretul eroinei va fi descoperit de copiii ei...

Pentru acest rol, Meryl Streep a fost nominalizată la Oscar în 1995, pentru cea mai bună actriță.

Filmul a avut profituri de 34 milioane dolari"

O prezentare relativ corectă și o încheiere în conformitate cu criteriile de interes și valoare dominante în prezent...Desigur filmul poate fi văzut și înțeles și în această "cheie".....

În ce mă privește, am văzut alt film...

Mai întâi, câteva gânduri numai despre film.

Este un film bun, cu o actriță extraordinară (de mult nu am mai văzut priviri atât de expresive, ca la femeia din acest film - curiozitate, îndoială, nerăbdare, cedare, disperare, toate acestea numai din priviri, dincolo de vorbe...și mai ales de tăceri...)

El era prea "scrijelat" de westernuri și filme dure - cu un fizic care mi-a creat momente de disconfort vizual, deși rolul - pe care de altfel îl realizează onorabil - poate presupune un personaj uzat și consumat...spre bătrânețe...

El arăta mai mult decât atât - un cap cu părul rărit, un obraz foarte slab, cu multe cute adânci, cu orbite mari, scobite și ochii aproape stinși...

Mi-ar fi plăcut să văd un actor de 50-55 de ani cu o figură și expresie "normală" la această vârstă - un Michael Douglas sau Harrison Ford, în nici un caz Robert Redford sau Alain Delon...

Cred că filmul ar fi câștigat mult în intensitate și expresivitate.

Probabil însă că dincolo de faciesul său din 1995 (anul filmului) pe Clint Eastwood l-a fascinat subtextul filmului și asta demonstrează marile resurse de sensibilitate, profunzime și trăire nuanțată până la filigran, pe care omul Eastwood le are, dincolo de ce ne-a arătat actorul Clint Eastwood în multe din filmele sale, de obicei dure dar nu lipsite totuși de adevăr și miză morală...

Poate că a fost un film în care a (re)trăit, în care a (re)descoperit un moment, o perioadă din viața lui...Și dacă pe actor l-am privit cu rezerve, pentru producătorul care a investit și a făcut acest film am toată aprecierea și admirația.

Pentru că dincolo de ce se vede în film, există multe alte planuri și dimensiuni posibile...

Cred că filmul pentru ele a fost făcut, și de aceea emoția adâncă și intensă a multor momente și scene tulburătoare, ca și frumusețea pleneră și pură din sub-textul unor replici și dialoguri...

Sunt oameni care au sau par că au o viață obișnuită - dar nu sunt deloc doi oameni obișnuiți.

Așa sunt și cele două personaje principale din film.

El este mai mult decât un fotograf profesionist rătăcit în Iowa. Este mai mult decât un globetrotter care a călătorit în toată lumea în căutarea libertății și frumosului, sensibil la poezie și mister.

Una din replicile lui din film „**Visurile de demult erau vise frumoase. Nu s-au împlinit dar mă bucur ca le-am avut**” este foarte frumoasă și sugestivă în acest sens.

Este mai mult decât un om liber, independent și cinstit (cu el și cu ceilalți) ajuns la o vârstă când a văzut multe și a înțeles destule...care își poate permite să spună lucrurilor pe nume și să facă ceea ce crede...

El trăiește cu o obsesie (așa cum o mărturisește) - obsesia lui (pe care nici el nu o poate explica în cuvinte partenerei sale) este "lumina", sau altfel spus "adevărul" , adică o nevoie imperioasă, care te absoarbe și te domină, de a trece de aparențele lucrurilor, oamenilor, întâmplărilor sau cuvintelor și de a descoperi în ele ceea ce au unic și - dacă se poate - irepetabil...

Le caută peste tot, în multe țări și orașe de pe toate continentele...

Iar atunci când le întâlnește are capacitatea și sensibilitatea de a le intui sau a le recunoaște ...

Se oprește (pentru un timp) iar când pleacă mai departe, le ia cu sine pentru totdeauna, lăsând în urmă amintirea unui vis...

Ea este o soție și o mamă bună, devotată îndatoririlor ei, resemnată să trăiască într-un colț uitat de lume, unde în fiecare zi se întâmplă aceleași lucruri...

Zilele și lunile seamănă între ele, anii și viața se scurg și trec...pe nesimțite...

Îi place să asculte muzică de operă - este singura încercare de evadare dintr-un univers prea strâmt, care o obosește, o frustează și o contrariază...

Aproape a uitat că este o femeie sensibilă, încă atrăgătoare...care poate să mai viseze...

Pusă într-o situație sufletească limită și neprevăzută, este sfâșiată între nevoia de a iubi și a fi iubită într-un mod diferit de ceea ce cunoscuse până atunci, pe de o parte, și sentimentul de responsabilitate și datorie pentru familia ei, pe de alta parte.

La un moment dat își dă seama că nu va putea păstra iubirea, alegând despărțirea de bărbatul care i-o adusese.

„Suntem alegerile pe care trebuie să le facem”, va sintetiza ea autoportretul său uman.

Din întâlnirea întâmplătoare a acestor doi oameni se naște o poveste de dragoste atât de deosebită prin felul în care se apropie și se descoperă cei doi iubiți...

El - cu multă grijă și delicatețe..., Ea - temătoare, dornică și puțin mai impetuoasă...

Amândoi surprinși de miracolul descoperirii și întâlnirii, preocupați și frământați între posibilele semnificații și consecințe...

De ce am spus poveste de dragoste ? Pentru că este ireal de frumoasă și ai vrea să nu se mai termine niciodată...

Dar în viață, toate poveștile se sfârșesc până la urmă ...

Roseman bridge